

FARANGA PARADISE

Navštivte ostrov Faranga a zažijete turistický ráj na zemi. Zašnorchlujte si ve Smaragdovém zálivu, nechte se pohltit uličkami historického Ruineta, nebo si jen tak vychutnejte Váš oblíbený drink na plážích při pohledu na západ slunce za šumění mořských vln.

Měl to být další stereotypní horký den v podělaný díře jménem Faranga's Town. Slovo město bylo pro tenhle slepenec budov snad příliš vznostné. Kvůli rostoucímu cestovnímu ruchu mělo sice i vlastní letiště, ale jinak tu kromě pár hotelů, nočních klubů a malého přístavu plného jachet zbohatlíků nic nebylo.

Allan, tmavovlasý muž kolem čtyřicítky s výraznými kouty, někdy po práci seděl v přístavu a sledoval jak drobné otřesy, na ostrově tak běžné, pomalu z jachet uhlodávají jejich krásu. Tahle postupná demolice ho vnitřně nějakým zvláštním způsobem uspokojovala. Možná protože z toho všeho cítil pomíjivost hmotných statků. Pravděpodobněji ale tak trochu záviděl. S prací muzejníka si na takovou jachtu nikdy v životě nevydělá.

Dnes se ale v přístavu neposadil, místo toho rovnou vyrazil do baru „U Patty Smith.“ Prošel tedy přístavem přímo a za chvíli před sebou spatřil nenápadný vchod do lokálu. Vzal za kliku a dveře se se skřípěním otevřely. Na ulici se vyvalila nakyslá vůně piva. Allan tu vůni dobře znal. Navzdory tomu, že se jednalo o nejzaplyvanější pajzl ve městě, tak šlo o jeho oblíbený podnik. Byla to jedna z posledních hospod ve městě, kde se člověk takřka nepotkal s turisty. Turisté, co sem snad omylem zabloudili, obvykle vypili jedno pivo aby se neřeklo a lokál ihned vyklidili.

Allan se rozhlédl a zjistil, že až na jeho oblíbenou barmanku Lisu tu nikdo nebyl. Posadil se tedy na bar a objednal si pivo.

„Dneska sám?“ zeptala se Lisa zatímco mu čepovala pivo značky Titan.

„Měl by přijít nějaký týpek z přírodovědecké fakulty z Caldery. Dělají tady nějaký výzkum či co,“ odpověděl Allan a toužebně se zadíval na jeho postupně se plnící pulitr.

Pivo bylo v posledních letech jediným reálným potěšením v týhle díře. Nedalo se dělat nic, jen číst starý knihy, chystat výstavy pro turisty, chlastat a kouřit. Dřív ho naplňovala alespoň práce, když ale viděl jak bez zájmu skupiny turistů prochází jím chystané expozice, vyhořel. *Jen aby byli všichni zase včas na pláži*, myslel si při tom.

Pěkně dvě hodiny ze zadu, dvě ze předu a už se můžou podávat. Jako přílohu doporučuju hranolky na opalovacím oleji z papírového kornoutu a všechno spláchnout mojitem s paraplíčkem. To říkala kdysi jeho snoubenka Theresa, když spolu pozorovali davy upocených lidí namačkaných na městské pláži. Dost se tomu spolu nasmáli, pak se Theresa odstěhovala. Nedivil se jí, v kontaktu vydrželi jen chvíli.

Zaslechl zavrání, dveře do hospody se otevřely. Stála v nich žena kolem třicítky. *Nezvyklý*, pomyslel si Allan. *Patty Smith* nebyla jednou z kavárniček v přístavu, kam si během večera klidně sedla kde jaká žena. *Nejspíš se za chvíli otevrou dveře znovu a vleze její manžel. Dají si jedno a zmizí, tak to tu chodí*, zauvažoval Allan a napil se plným douškem ze svého piva.

Dáma mezitím zamířila k baru a posadila se ob dvě barové židle vedle něj. „Dobrý den, mohu se zeptat jaká máte vína?“ zeptala se žena Lisy, která mezitím oplachovala pivní pulitry.

„Dobrý den, červený a bílý,“ odpověděla barmanka a dál se věnovala svojí práci. Allana napadlo, jestli za nižší návštěvnost hospody může víc celkový *feeling* podniku anebo spíš Lisina přívětivost.

Žena se však, jak se zdálo, nepohoršila a objednala si bílé víno. Zřejmě uznala za vhodné, že nemá cenu zjišťovat odrůdu a obsah cukru. Zatímco barmanka nalévala, žena položila další otázku, mluvila s lehkým jižanským přízvukem. Nebylo pochyb o tom že není místí.

„Mám se tu sejít s... panem Krunegem. Pracuje v muzeu, znáte ho?“ řekla žena, Lisa ukázala jeho směrem.

Allan zvedl pohled a podíval se na ženu. Její otázka ho zaskočila, ledaže by...

„Vy jste panní Moritz, z Caldery?“ zeptal se a mezitím si prohlédl onu ženu. Teď s ní hovořil a tak delší pohled na ní nemohl být považován za něco neslušného. Nedošlo mu, že by mohlo jít o paní Moritz. Očekával brýlatého starce a namísto toho přijela pohledná žena. Černé vlnité vlasy jí padaly rozpuštěné volně přes ramena a ty oči... V životě neviděl tak tmavé oči. Přesto všechno nebyla ani trochu snědá, dokonce ani opálená. Pokožku měla takřka sněhově bílou.

„Ano, ale zdá se, že jste čekal někoho jiného,“ řekla žena a usmála se. Allan zamrkal a vysunul ze sebe odpověď: „Omlouvám se, asi mám stereotypní představu o přírodovědci. Já jsem Allan Kroneg.“

„Ida Moritz,“ odpověděla mu jeho nově nabytá společnice a napila se ze sklenice právě přineseného vína.

„Rád vás poznávám. Ale co vlastně chcete od starého muzejníka jako jsem já?“ zeptal se Allan, zatímco se do něj propíjely Idiny oči.

„Doslechla jsem se od místních, že jste největší znalec místních legend,“ řekla ona.

Allana to zaujalo. Legendy? Přírodovědci většinou nejsou nadšenci do starých, napůl nebo zcela smyšlených příběhů. „Legendám se věnuji,“ přitakal a Ida se rozvyprávěla.

Byla vyslána týmem geologů z přírodovědecké fakulty z Caldery. Místní zemětřasná aktivita byla podle dosavadních studií jednoznačně spojována s vulkanickou činností na Faranze. Zvláštní ale bylo, že Faranga, jak sám Allan věděl, neležela na rozhraní litosférických desek, což byla nejběžnější příčina vulkanismu i zemětřesení. Zdejší vulkanismus by se dal vysvětlit i na základě horkých skvrn, ty obvykle ale nemají takový vliv na seismologickou aktivitu. A tak Ida dostala nápad kontaktovat místního muzejníka se znalostí legend.

„Zajímá mě ta vaše legenda o ohnivém titánovi,“ dokončila Ida svou výpověď. Allan přikyvoval a sledoval, jak v jeho společnici během vyprávění zmizela celá dvojka vína.

„Chtěl bych si zakouřit, nepůjdeme ven?“ zeptal se Allan a ona mu přikývla. Vyšli na vzduch. Noc byla teplá, jako naprostá většina nocí na Faranze. Allan vytáhl z kapsy pomačkanou krabičku *Pirátek*, Ida vylovila z kabelky růžovou elektronickou cigaretu. *Tyhle novoty*, pomyslel si Allan.

„Podle místních je titán prazvláštní bytost bydlící v hoře, ostrov chrání a zároveň stále ohrožuje svým hněvem. Kdysi mu dokonce lidé nosili obětiny. V mytologii byl vnímán jako patron ostrova, jeho strážce. Samozřejmě všechny projevy titánovi moci dnes vysvětluje věda,“ řekl jí.

„A právě to se nám u vás na ostrově moc nedaří. Nepřijde Vám to zvláštní, že na místě, kde selhávají veškeré vědecké teorie existuje prastará legenda, která vše tak elegantně vysvětluje?“

„Zvláštní mi přijde, že takhle mluví členka přírodovědecké fakulty z Caldery.“

Zasmála se. „Myslel jste si, že seismografy odstraní z člověka veškerou imaginaci? Měla bych se jen při zmínce o legendách ospávat spalničkami?“

„No, v mých stereotypních představách jste ještě nedávno měla být chlap přes padesát s šedým plnovousem, brýlemi a tabulkami v podpaží.“

„Tak to mě mrzí, že jsem zklamala vaše představy.“

„Nezklamala.“

Zarazili se. Ida pak chytře stočila řeč k výzkumu a Allan jí za to byl vděčný. Nepamatoval si kdy naposledy vedl takto příjemný rozhovor. S ubíhajícím večerem si začal uvědomovat jeho pomíjivost. *Ona odjede, všichni odjedou. Zůstanou jen zaprášené vitríny a upocení turisté na plážích.*

Výzkum seismologů na Faranze zřejmě nebyl u konce. Ida zůstala a co víc, dokonce s ním chtěla trávit své volné chvíle na ostrově. Scházeli se u *Patty Smith* a později i u něj v kanceláři v muzeu. Vyprávěl jí legendy a ona jemu pokroky ve výzkumu. Později si vyprávěli o literatuře, filmech, společných témat byla celá řada. Allan znal na ostrově pár lidí se kterými si měl co říct, ale znal je příliš dlouho. Každá společnost časem omrzí a na jeho přátelství s partičkou podobných intelektuálních vyvrhelů tak postupně padal prach stejně tak jako na jeho expozice v muzeu.

Allan se zasní, kdyby jí ukázal lepší stránku Farangy, třeba by tu zůstala, třeba by chtěla žít život na tomhle ostrově. Možná by dokonce jednou mohla žít s ním... Vzal jí na výlet.

Vyrazili brzo ráno, vzali si autobus do Ruineta, malé vesnice vzniklé na ruinách starého kláštera přímo u úpatí sopky. „Tady už jsem byla,“ poznamenala Ida.

„To samozřejmě vím. Jako seismoložka jsi to tu nemohla minout,“ řekl Idaho zatímco jí mezi skupinkami turistů táhl pryč z tohoto místa.

„Ted' nás čeká pár kilometrů pěšky,“ dodal. Ida přikývla a Allan jí táhl po strmé cestě dolů směrem na východ, pryč z městečka. Sestoupali až ke golfovému hřišti. Vyprávěl jí, že tu kdysi bývaly bažiny. Ekosystém ale ustoupil turismu. Dnes se tu tak spolu museli péct na sluníčku mezi dokonale posekanými trávníky. Na konci cesty byl les, jeden z posledních na ostrově.

Lesem vedla jen prašná cesta, turisté zmizeli. Brzy stanuli na útesu a hleděli z něj dolů do hloubky. Několik desítek metrů pod nimi se třpitila voda Smaragdového zálivu. Bylo vidět několik kotvících lodí a šnorchlů vynořujících se z mořské hladiny.

„Smaragdový záliv také znám,“ řekla. Allan přikývl a odpověděl: „Ale hádám že ne odsud. Pro šnorchlaře je to ráj, ale moc lidí si nedá tu práci se v těch vedrech doplahočit pěšky sem nahoru. A my půjdeme ještě o kus dál,“ domluvil a ukázal k mostu.

Přešli most a dostali se na protilehlý poloostrov. Znovu stanuli ve stínu lesa a pomalu postupovali po jediné stezce vedoucí na sever. Za chvíli se před nimi vynořily ruiny.

Ida se po něm ohlédla a Allan jí hrdě oznámil, že jsou v cíli.

„Pamatuješ, jak tě v muzeu zaujal ten disk o němž dnes netušíme jaký měl význam? A na tu legendu o gnómovi co ho ukradl? Tak jsme v jeho doupěti,“ řekl.

Ida se zasmála: „Táhl jsi mě do gnómýho doupěte?“ Přikývl.

V ruinách strávili takřka dvě hodiny. V jejich podzemní části byl chládek a hlavně, nikde ani noha. Možná poslední zapomenuté místo na ostrově. Vyprávěl jí o historii místa, legendy o gnómech a ona poslouchala, občas se smála, občas přidala nějakou svojí osobitou poznámku. Chtěl jí toho říct víc, o tolik víc. Nepřinutil se k tomu. Potom byl čas jít, museli stihnout autobus zpátky.

Rozloučili se po návratu do Faranga's Town. Ida se vydala na svůj hotel a Allan domů. Přestože den byl krásný pomalu na něj doléhala tísnivá nálada.

Večer ležel v posteli a přemítal. Jestli se s tímhle nespokojí, měl by s tím něco udělat. Má ale smysl vyjadřovat ženě z jiného světa svou náklonost? Mladší ženě? A co když by poslechla? Vážně jí chce zkazit život? Aby se s ním zahrabala tady na Faranze? V Caldeře ji mohl čekat lepší život. *Ráno za ní zajdu a vše jí vyložím, volba bude na ní,* řekl si nakonec uvědoměle. Usnul až k ránu.

Allan seděl v muzeu na své židličce. Sledoval skupinku znuděných turistů jak si prohlíží pár exponátů za vitrínami. Nemohl přestat myslet na lísteček v kapse svých džín. Předala mu ho dnes ráno recepční potom, co mu sdělila, že Ida již v hotelu nebydlí.

Musela jsem se nečekaně vrátit dřív. Děkuji za společnost pro volné chvíle. Kdybys byl někdy v Caldeře, ozvi se. Ida.

Ta slova v něm ležela jako kámen. *Nakonec všichni odjedou.* Podíval se na ženu stojící u nejbližší vitríny, stála k němu zády. Měla tmavé vlnité vlasy, které jí rozpuštěné sahaly až pod ramena, jako Idě. Otočila se a promluvila cizím hlasem: „Co je to za divný talíř?“ Svým upoceným prstem ukazovala na gnómův disk.